

tenestemand, der ikke figurerer blandt de tjenestemænd, som er optaget på en liste udarbejdet af et paritetisk organ med beføjelse til at afgive en udtalelse, opfyldes pligten, når myndigheden klart i skrivelser om afvisning af klagen fremhæver, at den sammenligning af alle ansøgernes kvalifikationer, fortjenester og kundskaber, som er påkrævet for arbejdsopgaverne, blev foretaget på grundlag af bedømmelserne for samtlige de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved en forfremmelse.

2. Formålet med vedtægtens artikel 26 er at sikre tjenestemændenes ret til kontradiktion ved at forhindre, at afgørelser fra ansættelsesmyndigheden vedrørende deres tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder

ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres akter. En afgørelse, som træffes på grundlag af sådanne omstændigheder, er i strid med vedtægtens garantier og må annulleres på grund af, at den fulgte procedure har været retsstridig.

Dette er ikke tilfældet med en afgørelse om at foretrække en bestemt tjenestemand i stedet for andre, som ansættelsesmyndigheden har truffet på grundlag af såvel ansøgernes bedømmelser som en sammenlignende vurdering af deres færdigheder hidrørende fra deres overordnede, som ikke — da den indeholder synspunkter, der kan medføre skadevirkninger for de forbigående ansøgere — bør meddeles disse og ikke må findes i deres personlige aktmappe.

RETTENS DOM (Femte Afdeling)

28. september 1993 *

I sag T-84/92,

Finn Nielsen og Pia Møller, tjenestemænd ved Det Økonomiske og Sociale Udvalg, henholdsvis Rixensart (Belgien) og Bruxelles, ved advokaterne Thierry Demaseure og Jean-Noël Louis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Fiduciaire Myson SARL, 1, rue Glesener,

sagsøgere,

* Processprog: fransk.

mod

De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg ved juridisk konsulent Moisés Bermejo Garde, som befuldmægtiget, bistået af advokat Denis Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos Nicola Anecchino, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af afgørelse nr. 451/91 A truffet af formanden for De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg den 16. december 1991 om at forfremme F. til lønklasse LA4, om annullation af afgørelsen om ikke at forfremme sagsøgerne til lønklasse LA4 og i fornødent omfang om annullation af den udtrykkelige afvisning af 1. juli 1992 af sagsøgernes klage,

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.P.M. Barrington, og dommerne R. Schintgen og K. Lenaerts,

justitssekretær: fuldmægtig J. Palacio González,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter mundtlig forhandling den 22. juni 1993,

afsagt følgende

Dom

Faktiske omstændigheder

- 1 Sagsøgerne, Finn Nielsen og Pia Møller, tiltrådte tjenesten i De Europæiske Fællesskabers Økonomiske og Sociale Udvalg (herefter benævnt »ØSU«) den 1. juli 1973 som dansksprogede oversættere. P. Møller blev forfremmet til lønklasse LA5 som ledende oversætter den 1. maj 1978, og F. Nielsen blev forfremmet til samme lønklasse som ledende oversætter den 1. juli 1982.
- 2 Ved afgørelse nr. 2117/74 af 29. juli 1974, som ændret ved afgørelse nr. 1515/81 A af 15. juni 1981 og nr. 2903/81 A af 13. december 1981, oprettede ØSU et paritetisk forfremmelsesudvalg (herefter benævnt »udvalget«), som har fået til opgave at »udtale sig inden for rammerne af proceduren for forudgående høring vedrørende forfremmelser inden for stillingsgrupper med to lønklasser og årligt at udarbejde en liste over tjenestemænd, som fortjener forfremmelse til næste højere stillingsgruppe«. I henhold til nævnte afgørelse udpegede ØSU's formand den 16. maj 1991 de seks medlemmer af udvalget for forfremmelsesåret 1991, i løbet af hvilket to stillinger i lønklasse LA4 ville skulle besættes ved forfremmelse, mens en tredje LA4-stilling ville blive ledig fra 1. januar 1992 som følge af en tjenestemand's overgang til invalidepension.
- 3 På et møde den 2. december 1991 fastslog udvalget, at der for 1991 var to ledige LA4-stillinger, og at én LA4-stilling ville blive ledig den 1. januar 1992. Herefter stemte et flertal i udvalget for to ansøgere, mens en tredje ansøger fik tre stemmer, en fjerde to stemmer og en femte én stemme. Samme dag afgav udvalget en udtalelse, hvori den indstillede de to ansøgere, der havde fået flertallet af stemmerne, til forfremmelse til lønklasse LA4.
- 4 Den 3. december 1991 tilstillede chefen for den danske oversættelsesafdeling, T. A. Feilberg, chefen for afdelingen »Ansættelse og Personaleledelse« et notat med følgende ordlyd: »Jeg bekræfter herved den erklæring, jeg i går afgav over for

forfremmelsesudvalget vedrørende fortjenesterne hos de tre LA5-tjenestemænd, der kan forfremmes til LA4 i den danske oversættelsesafdeling, nemlig Pia Møller, Finn Nielsen og F. Jeg bekræfter således, at tjenestens interesse og mine overvejelser om de tre ansøgers kvalifikationer og fortjenester har fået mig til at foreslå forfremmelse af F., idet jeg betragter ham som den mest egnede af de tre, jf. også deres bedømmelser«.

- 5 Den 6. december 1991 tilstillede direktøren for personale og budget generalsekretæren en skrivelse, hvortil var føjet udvalgets indstilling, listen over tjenestemænd med den krævede anciennitet, tabellen med de gennemsnitlige ventetider for en forfremmelse, en oversigt med forslag til ikrafttrædelsesdatoer for de enkelte forfremmelser og udkastene til forfremmelsesafgørelserne. Direktøren foreslog endvidere at forfremme F. til den LA4-stilling, der ville blive ledig på grund af en tjenstemands overgang til invalidepension. Herved bekræftede direktøren forslaget af 3. december 1991 fra chefen for den danske oversættelsesafdeling.

- 6 Den 12. december 1991 tilstillede direktøren for personale og budget generalsekretæren listen over tjenestemænd, som kunne komme i betragtning ved en forfremmelse, idet han anførte, at han havde vedlagt de pågældendes personlige aktmapper, deres bedømmelser og udvalgets indstilling.

- 7 Ved afgørelse af 16. december 1991 forfremmede ansættelsesmyndigheden de to af udvalget foreslåede tjenestemænd samt F., ledende oversætter i den danske afdeling, som var blevet forfremmet til lønklasse LA5 den 1. maj 1988, til lønklasse LA4.

- 8 Listen over tjenestemænd, der blev forfremmet inden for stillingsgrupper i forfremmelsesåret 1991, blev opslået den 18. december 1991, og sagsøgerne fik kendskab til den samme dag.

- 9 Den 8. januar 1992 meddelte udvalgets formand samt fire af dets medlemmer generalsekretæren, at de trådte ud af udvalget med den begrundelse, at ansættelsesmyndigheden ikke havde fulgt udvalgets indstilling og ikke havde givet nogen begrundelse for sine afvigende afgørelser.

- 10 Den 17. marts 1992 indbragte sagsøgerne hver for sig en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter benævnt »vedtægten«) over afgørelse nr. 451/91 A af 16. december 1991, hvorved F. var blevet forfremmet til LA4, hvilket indebar en stiltiende afvisning af deres respektive ansøgninger.

- 11 Ved skrivelser af 1. juli 1992 afviste ØSU's formand klagerne med følgende ord:

»Vi har nøje gennemgået Deres klage af 17. marts 1992 over afgørelse nr. 451/91 A af 16. december 1991 om forfremmelse af F. til lønklasse LA4.

Efter denne gennemgang bemærkes følgende:

I henhold til vedtægtens artikel 45, stk. 1, har ansættelsesmyndigheden truffet et valg blandt de tjenestemænd, der har en minimumsanciennitet i deres lønklasse, efter sammenligning af fortjenesterne hos de tjenestemænd, som kunne komme i betragtning, og de afgivne udtalelser om dem.

Jeg vil i den forbindelse henlede opmærksomheden på, at ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn, når den skal vurdere de fortjenester og bedømmelser, der skal indgå i forfremmelsesovervejelserne. Dette skøn er i øvrigt udtrykkeligt anerkendt efter EF-Domstolens retspraksis.

I den foreliggende sag kan jeg forsikre Dem om, at ansættelsesmyndigheden nøje har overholdt de i vedtægtens artikel 45 fastsatte regler.

Det paritetiske forfremmelsesudvalg blev udtrykkeligt hørt, før den omtvistede afgørelse og de to øvrige afgørelser om forfremmelse inden for stillingsgruppe LA5/4 blev vedtaget.

Selv om De har den krævede anciennitet i lønklassen, taler resultatet af sammenligningen mellem alle de pågældende tjenestemænds kvalifikationer, fortjenester og sprogkundskaber ifølge bedømmelserne klart til fordel for den forfremmede person. En detaljeret redegørelse for det trufne valg eller de elementer, der indgår i den vanskelige vurdering af bedømmelserne, vil muligvis kunne skade de forbigåede tjenestemænd, og jeg kan derfor ikke indvie Dem i disse forhold.

Endvidere bekræfter indstillingen fra det paritetiske forfremmelsesudvalg og fra chefen for den danske oversættelsesafdeling, som ikke har foreslået, at De forfremmes, ansættelsesmyndighedens valg af F.«

Retsforhandlinger

- 12 Det er baggrunden for sagsøgerens søgsmål, der blev registreret på Rettens Justitskontor den 1. oktober 1992.
- 13 På grundlag af den refererende dommers rapport har Retten (Femte Afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling. Den har opfordret parterne til at efterkomme følgende anmodning:
- »1) ØSU opfordres til at fremlægge bedømmelserne for perioden 1. september 1988 — 31. august 1990 for sagsøgerne, Pia Møller og Finn Nielsen, samt for F. ...

- 2) Parterne opfordres til at bekræfte, at det var F, der fik tre stemmer under afstemningen i forbindelse med mødet den 2. december 1991 i det paritetiske forfremmelsesudvalg.«
- 14 Parterne afgav deres indlæg og besvarede Rettens spørgsmål i retsmødet den 22. juni 1993.

Parternes påstande

- 15 Sagsøgerne har nedlagt følgende påstande:
- 1) Afgørelse nr. 451/91 A af 16. december 1991 om at forfremme F. til lønklasse LA4 samt afgørelserne om at afslå sagsøgernes ansøgning til denne stilling annulleres.
- 2) Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 16 ØSU har nedlagt følgende påstande:
- 1) Frifindelse.
- 2) Der træffes afgørelse om sagens omkostninger efter gældende regler.

Parternes anbringender og argumenter

- 17 Sagsøgerne har påberåbt sig to anbringender til støtte for sagen. Det første går ud på, at vedtægtens artikel 45 er tilsidesat, idet ansættelsesmyndigheden ved

forfremmelsen af F. hverken hørte udvalget eller har sammenlignet samtlige ansøgers fortjenester.

Det andet anbringende går ud på, at vedtægtens artikel 26 er tilsidesat, idet sagsøgerne ikke er blevet gjort bekendt med visse udtalelser og mundtlige erklæringer om deres fortjenester, og disse udtalelser og erklæringer ikke er blevet indsat i deres personlige aktmappe.

Første anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45

Parternes argumenter

- 18 Sagsøgerne foreholder for det første ansættelsesmyndigheden, at den ikke har hørt udvalget, før den traf afgørelse om at forfremme F. Sagsøgerne har — med henvisning til at ansættelsesmyndigheden ifølge artikel 5 i afgørelse nr. 2903/81 A skal træffe afgørelse om forfremmelse efter at have gjort sig bekendt med listen over de tjenestemænd, som efter udvalgets mening har gjort sig mest fortjent til forfremmelse — gjort gældende, at når en institution hos sig selv nedsætter et rådgivende udvalg, der ikke er foreskrevet i vedtægten, og som ved besættelsen af forskellige stillinger skal høres om ansøgernes kvalifikationer og egnethed i forhold til de kvalifikationer, der kræves, ønsker den hermed som ansættelsesmyndighed at råde over et bedre grundlag for at foretage den sammenligning af ansøgernes fortjenester, der kræves ifølge vedtægtens artikel 45 (dom af 30.1.1992, sag T-25/90, Schönherr mod ØSU, Sml. II, s. 63).
- 19 I den foreliggende sag havde udvalget imidlertid ikke fået underretning om, at der blev en tredje LA4-stilling ledig i den danske oversættelsesafdeling, og det kunne derfor ikke udtale sig om ansøgernes kvalifikationer og egnethed i forhold til de kvalifikationer, der krævedes til denne stilling.
- 20 Imidlertid har sagsøgerne i replikken frafaldet dette argument, idet de har erkendt, at det fremgår af de af sagsøgte fremlagte bilag, at udvalget har behandlet muligheden af at indstille en tredje tjenestemand til forfremmelse til lønklasse LA4.

- 21 Sagsøgerne har for det andet lagt ansættelsesmyndigheden til last, at den har forfremmet F. uden at give udvalget de oplysninger, der var nødvendige, for at den kunne afgive en objektiv udtalelse. Sagsøgerne gør gældende, at selv om udvalget har behandlet den pågældendes ansøgning, har det efter eget udsagn ikke rådet over de nødvendige oplysninger for at kunne afgive en objektiv udtalelse herom.
- 22 Herved gør sagsøgerne gældende, at ansættelsesmyndigheden ikke kan have haft den klare opfattelse, at F. er bedre kvalificeret, når der i udvalget, som har gennemgået alle ansøgernes akter og hørt deres umiddelbare overordnede, ikke har været et flertal til fordel for F.
- 23 Sagsøgerne har for det tredje påpeget, at det fremgår af skrivelserne af 1. juli 1992 om afvisning af deres klager — hvilke skrivelser i øvrigt er utilstrækkeligt begrundede — at ansættelsesmyndigheden alene har baseret sin afgørelse om at forfremme F. på sammenligningen af bedømmelserne. Men udvalget mente ikke, at der på grundlag af disse bedømmelser kunne foretages et objektivt valg mellem ansøgerne, og derfor fremhæver sagsøgerne, at ansættelsesmyndigheden i det mindste burde have givet de nøjagtige grunde til, at den besluttede ikke at tage hensyn til udvalgets udtalelse.
- 24 Sagsøgerne har dog på replikstadiet gjort gældende, at det fremgår af skrivelsen af 6. december 1991 fra direktøren for personale og budget til generalsekretæren, at administrationen ikke sendte de nævnte bedømmelser til ansættelsesmyndigheden, hvorfor denne ikke har kunnet sammenligne ansøgernes fortjenester og de afgivne udtalelser om dem i henhold til vedtægtens artikel 45.
- 25 Ifølge sagsøgerne har ansættelsesmyndigheden begrænset sig til at stadfæste det valg, der var foretaget af administrationen, som allerede havde udarbejdet en oversigt med forslag til, hvornår hver forfremmelse skulle træde i kraft, og udkast til de forskellige forfremmelsesafgørelser, jf. skrivelsen af 6. december 1991 fra Direktoratet for Administration og Finanser til generalsekretæren.

- 26 Ifølge sagsøgerne kan det udledes heraf, at ansættelsesmyndigheden således ikke har foretaget den sammenligning af fortjenesterne, der kræves i henhold til vedtægtens artikel 45, eller at den har taget hensyn til oplysninger, den ikke har forelagt udvalget, som derfor har været ude af stand til at afgive en gyldig udtalelse.
- 27 Sagsøgte finder, at sagsøgernes anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 er behæftet med faktiske og retlige fejl. Ifølge sagsøgte fremgår det klart af referatet af udvalgets møde den 2. december 1991, at udvalget blev underrettet om, at der i den danske oversættelsesafdeling ville blive en LA4-stilling ledig pr. 1. januar 1992 som følge af, at en medarbejder havde fået tildelt invalidepension.
- 28 Sagsøgte har i denne forbindelse gjort gældende, at det ikke lykkedes for udvalget at samle flertal for en ansøger til den tredje LA4-stilling, og at ansættelsesmyndigheden på grund af denne ubeslutsomhed i udvalget, som i øvrigt ikke havde beholdt sig sin udtalelse om besættelsen af denne stilling, traf sin afgørelse bl.a. på grundlag af notatet fra chefen for den danske oversættelsesafdeling, hvori han foreslog at forfremme F. Sagsøgte udledte heraf, at ansættelsesmyndigheden i overensstemmelse med vedtægtens artikel 45 faktisk har truffet afgørelsen om at forfremme F. på grundlag af dennes fortjenester og bedømmelser efter at have sammenlignet fortjenesterne hos de tjenestemænd, der havde den krævede anciennitet.
- 29 Sagsøgte bemærker endvidere, at udvalget alene har kompetence til at afgive indstillinger, og at ansættelsesmyndigheden, når udvalget ikke afgiver en sådan, er kompetent til selv at vælge de tjenestemænd, der skal forfremmes.
- 30 Sagsøgte har på duplikstadiet afvist sagsøgernes synspunkt, som er kommet til udtryk i replikken, ifølge hvilken den omstændighed, at bedømmelserne ikke omtales i ovennævnte skrivelse af 6. december 1991, viser, at ansættelsesmyndigheden ikke har haft nævnte bedømmelser til rådighed, da den traf den omtvistede forfremmelsesafgørelse.

- 31 Sagsøgte gør gældende, at det tværtimod fremgår af svaret på klagen, notatet af 12. december 1991 fra direktøren for personale og budget til generalsekretæren, skrivelser af 3. december 1991 fra chefen for den danske oversættelsesafdeling til ansættelsesmyndigheden og af referatet af udvalgets møde den 2. december 1991, at ansøgernes bedømmelser var indsat i deres personlige aktmappe, og at ansættelsesmyndigheden således har haft dem til sin rådighed, da den traf sin afgørelse.

Rettens bemærkninger

- 32 Det skal for det første fastslås, at udvalget, som var blevet underrettet om, at der i 1991 og fra 1. januar 1992 ville være tre stillinger, som kunne besættes ved forfremmelse i stillingsgruppen LA5/4, alligevel på sit møde den 2. december 1991 nøjedes med at forelægge ansættelsesmyndigheden navnene på to tjenestemænd, som udvalget foreslog forfremmet.
- 33 Det fremgår endvidere af referatet af dette møde, at de to tjenestemænd, der var foreslået af udvalget, hver havde opnået det absolutte flertal, som krævedes ifølge artikel 7 i afgørelse nr. 2903/81 A for at blive optaget på listen over de tjenestemænd, der efter udvalgets mening havde gjort sig mest fortjent til forfremmelse, mens tre tjenestemænd ved samme afstemning ikke opnåede det krævede flertal, idet de fik henholdsvis tre, to og én stemme. Det fremgår af den skrivelse, sagsøgte den 27. maj 1993 indgav til Rettens Justitskontor, og som sagsøgerne ikke har bestridt, at det var F, der fik tre stemmer ved udvalgets afstemning.
- 34 Det fremgår tillige af referatet af mødet den 2. december 1991, at udvalget i henhold til artikel 4 i afgørelse nr. 2903/81 A havde afgivet udtalelse og opstillet listen over de tjenestemænd, som efter udvalgets mening havde gjort sig mest fortjent til forfremmelse, »efter at have læst bedømmelserne« vedrørende samtlige de tjenestemænd, der havde den til forfremmelse nødvendige anciennitet. Udvalget havde derefter stemt om navnene på denne liste. Referatet viser endvidere, at udvalget indledte sine drøftelser »efter at have hørt cheferne for sprogafdelingerne«.

- 35 Først på replikstadiet har sagsøgerne, efter at have anført i stævningen, at »afgørelsen om at udnævne F. alene byggede på sammenligningen mellem bedømmelserne«, gjort gældende, at disse bedømmelser ikke fysisk var til ansættelsesmyndighedens rådighed på tidspunktet for vedtagelsen af den anfægtede forfremmelsesafgørelse. Sagsøgernes advokat har under retsmødet tilbudt at bevise denne påstand, idet han har gjort gældende, at sagsøgernes bedømmelser ikke var blevet taget ud af deres personlige aktmappe.
- 36 Det skal i denne forbindelse erindres, at det ifølge artikel 48, stk. 2, i procesreglementet ikke er tilladt at fremsætte nye anbringender under sagens behandling, medmindre de støttes på retlige eller faktiske omstændigheder, som er kommet frem under retsforhandlingerne (jf. Rettens domme af 10.7.1992, sag T-53/91, Mergen mod Kommissionen, Sml. II, s. 2041, og forenede sager T-59/91 og T-79/91, Eppe mod Kommissionen, Sml. II, s. 2061). Ifølge stk. 1 i samme artikel kan parterne i replikken og duplikken anføre yderligere beviser til støtte for deres anbringender, idet de skal begrunde, hvorfor beviserne først påberåbes på dette tidspunkt.
- 37 Retten skal bemærke, at ansættelsesmyndigheden i skrivelserne af 1. juli 1992 til hver enkelt sagsøger, hvorved disses klager blev afvist, anførte, at den havde truffet sit valg blandt de tjenestemænd, der havde en minimumsanciennitet inden for deres lønklasse, »efter at have sammenlignet de tjenestemænds fortjenester, som kunne forfremmes, samt bedømmelserne om samme tjenestemænd«. I skrivelserne underrettes sagsøgerne om, at »resultatet af sammenligningen mellem de kvalifikationer, fortjenester og sprogkundskaber, (der fremgår) af bedømmelserne for samtlige berørte tjenestemænd, klart er til fordel for den forfremmede person«.
- 38 Retten kan således blot fastslå, at sagsøgerne, som allerede ved afvisningen af deres klager kunne have bestridt, at ansættelsesmyndigheden rådede over bedømmelserne på det tidspunkt, hvor den besluttede at forfremme F., ikke har påberåbt sig nogen retlig eller faktisk omstændighed, som er kommet frem under retsforhandlingerne, til støtte for deres anbringende om, at de nævnte bedømmelser ikke forelå. Der er således tale om et nyt anbringende i den i procesreglementets artikel 48, stk. 2, anvendte betydning.

- 39 Også det tilbud, der under den mundtlige forhandling er blevet fremsat om at bevise, at ansættelsesmyndigheden ikke havde bedømmelserne til rådighed, må betragtes som fremkommet for sent, idet sagsøgerne ikke har påberåbt sig nogen omstændighed, der har forhindret dem i at fremsætte dette bevilgningstilbud under den skriftlige forhandling. Dette tilbud må følgelig ligeledes afvises i henhold til procesreglementets artikel 48, stk. 1.
- 40 Ifølge artikel 5 i ovennævnte afgørelse nr. 2903/81 A træffer ansættelsesmyndigheden afgørelse om forfremmelse efter at have gjort sig bekendt med det paritetiske forfremmelsesudvalgs liste.
- 41 Det fremgår af Rettens praksis (ovennævnte dom i sagen Schönherr mod ØSU), at forfremmelsesudvalgets liste skal være blandt de oplysninger, som danner grundlag for institutionens egen vurdering af ansøgerne, og at ansættelsesmyndigheden har pligt til at tage hensyn til listen, også selv om den mener at måtte se bort fra den. Ifølge samme dom har ansættelsesmyndigheden ved ikke at nævne forfremmelsesudvalgets indstilling og ved ikke at godtgøre, at den har opfyldt sin pligt til at tage hensyn til denne indstilling, undladt at opfylde sin pligt til i hvert fald i forbindelse med afvisningen af klagen at begrunde en anfægtet forfremmelsesafgørelse, når den nu har ment at måtte se bort fra forfremmelsesudvalgets indstillinger.
- 42 I lighed hermed er ansættelsesmyndigheden, når den som i den foreliggende sag beslutter at forfremme en tjenestemand, der ikke figurerer blandt de tjenestemænd, det paritetiske forfremmelsesudvalg har optaget på sin liste, i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, forpligtet til at begrunde sin afvisning af en klage over en forfremmelse, således at Fællesskabets retsinstanser får mulighed for at udøve deres kontrol af lovligheden af afgørelsen om forfremmelse og give klageren oplysninger, der er tilstrækkelige til at fastslå, om afgørelsen er korrekt eller behæftet med mangler, hvorefter dens lovlighed kan anfægtes.

- 43 Men i de skrivelser af 1. juli 1992, hvorved sagsøgernes klager blev afvist, fremhævede ansættelsesmyndigheden klart, at den havde sammenlignet alle ansøgernes kvalifikationer, fortjenester og sprogkundskaber på grundlag af bedømmelserne for samtlige de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved en forfremmelse.
- 44 Det må tilføjes, at en gennemgang af de analytiske vurderinger af de pågældendes bedømmelser, som ifølge skrivelsen af 12. december 1991 til generalsekretæren er forelagt ansættelsesmyndigheden, viser, at F. for bedømmelsesperioden 1988-1990 har opnået karakteren »udmærket« otte gange og »meget godt« seks gange, mens de to sagsøgers bedømmelser for samme periode viser syv gange »udmærket« og syv gange »meget godt« for den ene og fem gange »udmærket« og ni gange »meget godt« for den anden. Endvidere var den analytiske vurdering vedrørende F. ledsaget af en meget rosende kommentar, hvoraf det bl.a. fremgik, at »F. yderligere har forbedret sit høje kvalifikations- og erfaringsniveau«, at han »har ydet en udmærket indsats i det daglige arbejde i gruppen«, og at han »samarbejder på bedste måde med sine kolleger«.
- 45 Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden, som råder over et vidt skøn ved vurderingen af tjenestens interesser og af de fortjenester, der skal tages i betragtning ved afgørelser om forfremmelse i henhold til vedtægtens artikel 45 (jf. Rettens dom af 13.12.1990, sag T-20/89, Moritz mod Kommissionen, Sml. II, s. 769), i den foreliggende sag har holdt sig inden for rimelige grænser og ikke har begået en åbenbar fejl ved skønsudøvelsen, da den vedtog afgørelsen om at forfremme F.
- 46 Følgelig må anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 45 forkastes.

Andet anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26

Parternes argumenter

- 47 Sagsøgerne har til støtte for deres anbringende om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 anført, at Retten i sin dom af 5. december 1990 (sag T-82/89, *Marcato mod Kommissionen*, Sml. II, s. 735) har fastslået, at »mundtlige udtalelser (fra generaldirektørens repræsentant), som er fremsat under en forfremmelsesprocedure og for et udvalg nedsat med henblik herpå, anses for at være en bedømmelsesrapport som omhandlet i vedtægtens artikel 26. De skulle derfor straks have været optegnet skriftligt og indsat i sagsøgerens personlige aktmappe, som det foreskrives i artikel 26«.
- 48 Sagsøgerne anfører, at det fremgår af de notater, der er udvekslet mellem udvalgets formand og ansættelsesmyndigheden, at sidstnævnte hævder at have truffet de anfægtede afgørelser »efter at have indhentet udtalelser fra forfremmelsesudvalget, lederne af administrationen, forskellige direktører og andre personer«. Men ifølge sagsøgerne er disse udtalelser om deres kvalifikationer, indsats og adfærd i tjenesten ikke blevet bragt til deres kundskab eller indsat i deres personlige aktmappe, hvorfor deres ret til kontradiktion er blevet tilsidesat.
- 49 På replikstadiet har sagsøgerne, som erkender, at det i den foreliggende sag er notatet fra chefen for den danske oversættelsesafdeling, der udgør den eneste udtalelse, for det første gjort gældende, at dette notat ikke afspejler forfatterens erklæringer over for udvalget, da det på baggrund af udvalgets indstillinger synes umuligt, at notatets forfatter over for udvalget har erklæret, at han betragter F. som den mest egnede ansøger.
- 50 De gør for det andet gældende, at notatet fra chefen for den danske oversættelsesafdeling i sig selv viser, at forfatteren har baseret sin udtalelse på resultaterne af

sammenligningen mellem ansøgernes kvalifikationer under ét, dvs. på de tre ansøgers fortjenester i en periode, der ligger efter de perioder, som har været genstand for en bedømmelse. De udleder heraf, at chefen for den danske oversættelsesafdeling har vurderet deres fortjenester og kvalifikationer samt udarbejdet en bedømmelse, som ifølge vedtægtens artikel 26 burde have været indsat i deres personlige aktmappe, efter at de havde haft mulighed for at kommentere bedømmelsen.

- 51 Sagsøgte har for det første udtalt, at sagsøgerne har fortolket ovennævnte dom i sagen Marcato mod Kommissionen forkert. Det er nemlig på grund af særlige omstændigheder — bl.a. den, at udvalgets afgørelse om ikke at optage Marcato på listen over de tjenestemænd, der havde gjort sig mest fortjent — faktisk alene byggede på de mundtlige udtalelser fra generaldirektørens repræsentant, idet der ikke forelå nogen bedømmelse, at Retten har fastslået: »Under hensyn til den betydning, som de således er blevet tillagt, må disse mundtlige udtalelser, som er fremsat under en forfremmelsesprocedure og for et udvalg nedsat med henblik herpå, anses for at være en bedømmelsesrapport som omhandlet i vedtægtens artikel 26« og: »De skulle derfor straks have været optegnet skriftligt og indsat i sagsøgerens personlige aktmappe, som det foreskrives i artikel 26«.
- 52 Sagsøgte fremhæver, at ansættelsesmyndigheden i den foreliggende sag havde fået forelagt bedømmelserne for de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved en forfremmelse, og at den eneste udtalelse, der er modtaget af ansættelsesmyndigheden, er den meget koncise udtalelse i et notat af 3. december 1991 fra chefen for den danske oversættelsesafdeling, som på grundlag af de tre ansøgers bedømmelser, kvalifikationer og fortjenester betragter F. som klart den bedste ansøger.
- 53 Sagsøgte finder således ikke, at der findes en »vigtig udtalelse« om sagsøgernes adfærd, som vedrører dem personligt, og som burde have været indsat i deres personlige aktmappe. For så vidt angår den vurdering, der måtte være foretaget efter sammenligningen mellem ansøgernes kvalifikationer, anser sagsøgte det for at være klart og i overensstemmelse med Domstolens praksis (dom af 30.10.1974, sag 188/73, Grassi mod Rådet, Sml. s. 1108), at en sådan vurdering ikke bør indsættes i tjenestemandens personlige aktmappe, idet de betragtninger, der ligger til grund for den, kan få skadevirkninger for den pågældende.

- 54 Med hensyn til ovennævnte notat af 3. december 1991 fremhæver sagsøgte endvidere, at sagsøgernes påstand om, at dette notat »ikke synes at afspejle forfatterens udtalelser over for udvalget«, savner ethvert grundlag. Ifølge sagsøgte indeholder dette notat tværtimod i sig selv en angivelse af, at notatet blot »bekræfter« den erklæring, notatets forfatter dagen i forvejen havde afgivet over for udvalget.
- 55 Sagsøgte tilbageviser ligeledes sagsøgernes argument om, at det pågældende notat burde have været indsat i deres personlige aktmappe, idet notatet kan ligestilles med en bedømmelsesrapport i henhold til vedtægtens artikel 26. Sagsøgte har i denne forbindelse gjort gældende, at det fremgår af Rettens praksis, at alene oplysninger vedrørende tjenestemandens adfærd skal forelægges ham og indsættes i hans aktmappe (ovennævnte dom i sagen Marcato mod Kommissionen).
- 56 Ifølge sagsøgte indeholder notatet af 3. december 1991 ingen individuel vurdering af sagsøgernes adfærd og arbejde, men udelukkende en sammenlignende vurdering af de forskellige ansøgers respektive egnethed, hvilket i øvrigt bekræftes af den henvisning til bedømmelserne, der findes i notatet. I denne forbindelse har sagsøgte tilføjet, at generaladvokat Darmon i sagen Bonino mod Kommissionen fastslog: »Ansættelsesmyndigheden skal imidlertid ikke meddele indholdet og resultatet af den sammenlignende vurdering af de forskellige ansøgers respektive egnethed, som den har foretaget med henblik på at træffe sin afgørelse. Dette synspunkt er det centrale i den diskretion, den på det punkt bør udvise, og det kunne, som jeg har understreget, medføre skadevirkninger for de forbigåede ansøgere, hvis de fik meddelelse herom« (forslag til afgørelse i forbindelse med Domstolens dom af 12.2.1987, sag 233/85, Sml. s. 739, på s. 748).
- 57 Endelig har sagsøgte gjort gældende, at selv om det antages, at notatet burde have været indsat i sagsøgernes personlige aktmappe, har den kendsgerning, at dette ikke er sket, ikke berørt retten til kontradiktion, og at en hypotetisk tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 i den foreliggende sag ikke kan berettige til at kræve den anfægtede afgørelse annulleret.

Rettens bemærkninger

- 58 Det skal bemærkes, at tjenestemandens personlige aktmappe ifølge vedtægtens artikel 26 skal omfatte samtlige dokumenter, der vedrører hans tjenesteforhold samt enhver bedømmelse af hans kvalifikationer, indsats eller adfærd, samt tjenestemandens bemærkninger til disse dokumenter.
- 59 Ifølge Domstolens og Rettens praksis er formålet med vedtægtens artikel 26 at sikre tjenestemændenes ret til kontradiktion ved at forhindre, at afgørelser fra ansættelsesmyndigheden vedrørende deres tjenesteretlige stilling og karriere træffes på grundlag af omstændigheder ved deres adfærd, der ikke er omtalt i deres akter. Det følger af de nævnte bestemmelser, at en afgørelse, der træffes på grundlag af sådanne omstændigheder, er i strid med vedtægtens garantier og må annulleres på grund af, at den fulgte procedure har været retsstridig (jf. ovennævnte domme i sagerne Bonino mod Kommissionen og Marcato mod Kommissionen samt Domstolens dom af 28.6.1972, sag 88/71, Brasseur mod Parlamentet, Sml. 1972, s. 131, org. ref.: Rec. s. 499, og af 3.2.1971, sag 21/70, Rittweger mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 1, org. ref.: Rec. s. 7).
- 60 For så vidt angår for det første sagsøgernes påstand om, at notatet af 3. december 1991 fra chefen for den danske oversættelsesafdeling til ansættelsesmyndigheden ikke afspejler hans erklæringer over for udvalget, fastslår Retten, at sagsøgerne ikke har fremlagt det mindste bevis på, at det pågældende notat er andet end en ren og skær bekræftelse over for udvalget af de grunde, der ligger bag forfatterens afgørelse om at foreslå udvalget en forfremmelse af F.
- 61 Retten fastslår endvidere, at sagsøgernes personlige aktmapper i den foreliggende sag ikke indeholder notatet fra chefen for den danske oversættelsesafdeling.

- 62 Retten finder imidlertid ikke, at notatet af 3. december 1991 på nogen måde indeholder en beskrivelse af omstændighederne ved sagsøgenes adfærd, hvorfor det ikke kan betegnes som en bedømmelsesrapport i henhold til vedtægtens artikel 26. Notatet er snarere resultatet af den sammenlignende vurdering af de forskellige ansøgers respektive færdigheder, som chefen for den danske oversættelsesafdeling har foretaget med henblik på at træffe sin afgørelse. Det er udtryk for et synspunkt, som kan medføre skadevirkninger for de forbigåede ansøgere og derfor ikke bør meddeles disse (jf. ovennævnte domme i sagerne Grassi mod Rådet og Bonino mod Kommissionen; jf. ligeledes Domstolens dom af 16.12.1987, sag 111/86, Delauche mod Kommissionen, Sml. s. 5345, og af 22.6.1989, sag 104/88, Brus mod Kommissionen, Sml. s. 1873).
- 63 Det skal endvidere bemærkes, at ovennævnte dom i sagen Marcato mod Kommissionen, som sagsøgerne har påberåbt sig, er afsagt i en sag med en anden baggrund end den foreliggende. Forfremmelsesudvalgets liste og ansættelsesmyndighedens efterfølgende nægtelse af at optage Marcato på listen over tjenestemænd byggede nemlig alene på udtalelser om hans adfærd, som generaldirektørens repræsentant havde fremsat over for forfremmelsesudvalget, idet der ikke forelå nogen bedømmelse.
- 64 Men i den foreliggende sag lagde ansættelsesmyndigheden bedømmelserne for samtlige de tjenestemænd, der kunne komme i betragtning ved en forfremmelse, til grund og ikke alene indholdet af notatet af 3. december 1991, hvori chefen for den danske oversættelsesafdeling blot over for ansættelsesmyndigheden bekræftede de grunde, der havde fået ham til at foreslå udvalget en forfremmelse af F. Han henviste bl.a. til en sammenligning af bedømmelserne for de tre ansøgere, der ikke havde opnået det krævede flertal for at blive optaget på listen, nemlig de to sagsøgere og F.
- 65 Heraf følger, at anbringendet om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 26 ikke kan tages til følge.

Sagens omkostninger

- ⁶⁶ I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 2, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. I henhold til samme reglements artikel 88 bærer institutionerne dog selv deres egne omkostninger i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RETTEEN (Femte Afdeling)

- 1) Det Økonomiske og Sociale Udvalg frifindes.
- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Barrington

Schintgen

Lenacerts

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 28. september 1993.

H. Jung

D.P.M. Barrington

Justitssekretær

Afdelingsformand